

HỒI 50 TIÊU ĐAO THẢO LƯU

Thiết Mộc đại sư đột nhiên thở dài kêu lên một tiếng:

– Nghiệt đồ!

Âu Dương Thống quay lại nhìn Đường Toàn khẽ hỏi:

– Bọn ta tha y thật ư?

Đường Toàn nhăn nhó cười đáp:

– Trận Kỳ môn Cửu Cung đã không vây hãm được y nếu còn đánh nữa, tất nhiên bị y tìm ra chỗ sơ hở để phá, đánh buông tha y còn hơn, khiến y thủy chung vẫn đem lòng nghi hoặc.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Người này võ công rất rộng, những ngón tuyệt kỹ khắp thiên hạ dường như y hiểu cả. Có thể nói y là tay cao thủ thứ nhất, trước nay tại hạ chưa gặp ai bằng y.

Thiết Mộc đại sư tựa hồ nhớ ra một việc trọng yếu nói:

– Lão tăng phải về Trung Sơn, xin có lời từ biệt hai vị.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói:

– Xin lão thiền sư hãy thông thả. Tại hạ còn có việc cần thỉnh giáo.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trong võ lâm thường đồn đại về tài năng của tiên sinh, đem tư cách một người thư sinh dẫn thân vào chốn giang hồ, tung hoành thiên hạ. Bữa nay bản tăng được mục kích cuộc chiến đấu này, mới biết lời đồn chưa hết được tài hoa của tiên sinh.

Đường Toàn cảm khái thở dài nói:

– Lão thiền sư quá khen rồi. Một gã thư sinh chỉ nên vùi đầu vào đóng sách để tìm thú vui, sao dám có ý niệm vào rừng đuổi hươu?

Ông quay lại nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Một là vì tại hạ cảm tấm lòng tri ngộ của Âu Dương Bang chúa không lẽ chối từ. Hai nữa là vì sư huynh gây nên tội nghiệt đã nhiều, tại hạ đã chịu di mệnh của ân sư trao lại, chẳng thể thông tay ngồi nhìn, đành đem cái sức của kẻ hàn nho trời gà không chặt, dẫn thân vào chốn giang hồ mua ân chuốc oán.

Âu Dương Thống nét mặt rầu rầu ngẩng mặt trông lên trời nói:

– Ước hẹn mười năm đã sắp mãn kỳ. Âu Dương Thống này trót đã nhận lời dăm đầu canh cải. Đã đến lúc tiên sinh sắp đi quy ẩn, mà vẫn chẳng được yên

tâm nghĩ ngợi vài ngày, còn phải dày dặn phong trần bốn ba trong chốn giang hồ. Tại hạ nghĩ rất lấy làm hồ thẹn.

Giọng nói thê lương, lời lẽ khôn xiết cảm tình. Đường Toàn phóng tầm mắt nhìn ra nội cỏ mênh mông, lặng lẽ không nói câu gì.

Thiết Mộc toan hỏi lại Đường Toàn xem ông giữ mình lại có việc gì. Song đứng trước tình cảnh này, nhà sư không mở miệng. Hồi lâu mới chấp tay trước ngực tuyên đọc Phật hiệu rồi nói:

– Đường tiên sinh...

Đường Toàn khoanh tay thi lễ đáp:

– Lão thiền sư..

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng có mấy lời, nói ra xin tiên sinh đừng chấp.

Đường Toàn nói:

– Xin lão thiền sư cứ nói.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Hiện nay võ lâm đang lúc lăm việc, võ công Côn Long Vương gồm thâu cả các tuyệt nghệ những phái lớn. Y lại mưu mô thâm độc, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Phi tài tiên sinh thì không còn ai kiềm chế được tâm địa hung hãn của y. Nếu tiên sinh bỏ đi ẩn cư, không dòm ngó gì đến võ lâm nữa, chẳng hóa rạ..

Nguyên Thiết Mộc là người ít hoạt bát nên nói đến đây rồi không biết nên nói thế nào nữa, đành thở dài luôn mấy tiếng rồi ngừng lại.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh!

Vền vền có hai chữ mà hàm súc không biết bao nhiêu nỗi quuyến luyến bi thương.

Đường Toàn nghiêng mình nói:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống đáp:

– Cuộc chiến với Côn Long Vương hôm nay đã chứng minh vận mệnh Cùng Gia Bang không thể xa rời tiên sinh. Tình hình loạn lạc đã nẩy mầm, nếu tiên sinh nhất định quy ẩn thì chẳng những Cùng Gia Bang sẽ bị thua trận toi bời mà hết thầy võ lâm không tránh khỏi một trường chu lục.

Ông ngẩng đầu nhìn ra phương trời nói tiếp:

– Âu Dương Thống này có duyên may được gặp tiên sinh. Sinh linh khắp thiên hạ có tội tình gì mà phải chịu thảm họa chu lục? Tiên sinh nữ nào bỏ đi cho đành?

Thiết Mộc đại sư cũng nói:

– Lão tăng không biết nói khéo, song Cùng Gia Bang quật khởi trong đám giang hồ chưa được bao lâu mà tất cả các môn phái võ lâm không đâu bì kịp. Hiện giờ quý bang lâm vào tình trạng khẩn trương thì tuy có ước xưa, tưởng cũng nên tùy theo tình thế mà di chuyển.

Bất thành linh, một tiếng hú dài từ đằng xa vọng lên cắt đứt lời Thiết Mộc.

Âu Dương Thống quay về phía có tiếng hú rồi nói:

– Chắc tay tiếp viện cho Côn Long Vương đã đến.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Đó là họ phô trương thanh thế mà thôi, nếu quả có người đến tiếp viện y đã chẳng cảm cổ chạy dài.

Âu Dương Thống vốn tin phục Đường Toàn, nghe ông nói vậy liền lảng sang chuyện khác hỏi:

– Tiên sinh cùng Côn Long Vương quen biết nhau đã lâu chưa?

Đường Toàn thở dài sườn sượt đáp:

– Chẳng những quen biết mà còn có tình đồng môn nữa là khác.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Thiết Mộc nói:

– Nếu lão thiên sư có thể đình đãi lại một chút để nghe qua thân thế Côn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng vừa thấy Côn Long Vương bỗng nhớ tới một việc thâm đã phát sinh ra tại chùa Thiếu Lâm mấy chục năm trước. Lão tăng sở dĩ vội về chùa Thiếu Lâm là để điều tra những điều bí mật về Côn Long Vương. Nếu Đường tiên sinh cho biết được một phần thân thế y, lão tăng có thêm được một yếu tố thì việc tìm ra chân tướng y sẽ dễ hơn.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, ngồi xuống đất gật đầu cười nói:

– Trừ tại hạ ra, tưởng ít người biết được lai lịch y.

Đột nhiên ông ngừng lại, vẻ mặt trầm ngâm tựa hồ để tìm xem nên bắt đầu câu chuyện từ đâu.

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc ngồi xuống.

Đường Toàn nói tiếp:

– Nói đến tình đồng môn của chúng tôi, thật là một việc rất lạ lùng. Tại hạ nhập môn trước y mấy năm, y đến sau mà lại là bậc trên, tại hạ phải kêu y bằng sư huynh.

Thiết Mộc nói:

– Theo thể lệ võ lâm thì ai nhập môn trước là anh, ai đến sau là em, ít khi theo tuổi nhiều ít để định bề bậc.

Đường Toàn nói:

– Một là y nhiều tuổi hơn tại hạ nhưng điều thứ hai còn quan trọng hơn là bất luận ngón gì y cũng giỏi hơn tại hạ. Y có một thiên tư khác thường, nghề văn nghiệp võ y đều luyện được thành tựu đến bậc tối cao. Ân sư tại hạ dù biết y có bụng gian hiểm sau có thể thành người phản nghịch, vẫn truyền thụ cho y, vì tại hạ thể chất yếu đuối, không thích hợp với nghề võ. Ân sư tại hạ không muốn để tuyệt kỹ thất truyền luyện võ cho y với quan niệm nhân định thắng thiên.

Thiết Mộc đột nhiên nói xen vào:

– Lệnh sư đã giáo huấn được tiên sinh thành bậc đại tài chẳng lẽ lại không biết hậu quả của con người mình truyền võ thuật?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Hai năm đầu ân sư tại hạ chưa tìm được nhân tài có hoài bão quan niệm nhân định thắng thiên, thu y làm đồ đệ. Đến lúc phát giác ra không thể sửa đổi được tâm thuật y thì đã chậm mất rồi. Sau vì tình thế bắt buộc, không tiếp tục truyền thụ văn lược võ học cho y không xong, chỉ giấu được những điều tinh vi biến hóa để y không có cách nào đi tới được chỗ huyền bí ảo diệu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư biến sắc hỏi:

– Phải chăng y ngấm ngầm dùng quỷ kế cưỡng bức lệnh sư phải truyền tuyệt nghệ cho y?

Đường Toàn đáp:

– Lão thiên sư đoán đúng đó. Không biết y dùng phương pháp gì để ép buộc ân sư phải truyền thụ võ công? Đến nay tại hạ vẫn chưa tra ra. Nhưng xem ý tứ thì tại hạ biết rằng gia sư lâm vào tình thế bị bức bách.

Đường Toàn buồn rầu thờ dài tiếp:

– Bây giờ hỏi tương lại tình thế lúc đó rất là nguy hiểm. Y không hạ sát tại hạ không phải vì tại hạ không hiểu võ nghệ, mà y nghĩ rằng một anh đồ kiết xác, sức trời con gà không chặt thì làm gì tranh hùng được với y? Hơn nữa lúc gia sư truyền kỳ môn độn số, lục thao tam lược cho y vẫn giấu nhem những chỗ ảo diệu chỉ truyền thụ riêng cho tại hạ, nên y để sống là muốn cùng tại hạ nghiên cứu thêm những chỗ huyền diệu đó.

Âu Dương Thống nói:

– Bức bách tôn sư cùng bạn phải dạy võ công, tâm thuật, y thật là tàn nhẫn.

Đường Toàn phe phẩy quạt nói:

– Một hôm y không có lời từ biệt mà bỏ đi, không biết tông tích đâu nữa.

Nhờ cơ hội đó ân sư gọi tại hạ đến bảo cho biết người đã sắp đến ngày viên tịch và giao lại cho tại hạ một tờ di chúc người đã viết sẵn từ trước rồi dặn:

Không được tùy tiện mở ra, phải chờ khi rời khỏi Tiêu Dao thảo lư đến chỗ an toàn mới được mở ra.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Sau khi từ biệt lệnh sư lần ấy rồi tiên sinh còn được gặp lần nào nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ vốn một lòng sùng kính ân sư, biết lời dặn của người ngụ ý sâu xa, nhưng không dám hỏi vặn. Tại hạ bái biệt ân sư sang ở căn nhà Tiêu Dao thảo lư.

Đây là biệt thự trước kia ân sư dùng làm nơi đọc sách. Trong thảo lư này không thiếu gì sách vở, tại hạ ở đó đọc sách một năm nhưng trong lòng vẫn hằng lo đến tình trạng yên nguy của gia sư.

Thiết Mộc nói:

– Lệnh sư huynh có tìm đến Tiêu Dao thảo lư không?

Đường Toàn đáp:

– Ban đầu thì y không biết nhưng sau một năm tại hạ không dẫn lòng tưởng nhớ ân sư được, toan trở lại nơi người dưỡng tâm để thăm dò tình hình, thì đột nhiên y tìm đến Tiêu Dao thảo lư báo cho biết ân sư đã tịch rồi và lúc lâm chung, ân sư có bảo cho y biết tại hạ đến đây thu xếp sách vở, nên y đến thăm...

Ngừng một lát, Đường Toàn thở dài kể tiếp:

– Tuy tại hạ đã được ân sư cho biết trước người sắp đến ngày viên tịch, nhưng được tin dữ, tại hạ không nén nổi bi thương bất giác khóc rống lên. Tại hạ tuy trong lòng cực kỳ xúc động, song tâm thần vẫn tỉnh táo ngấm ngầm dò xét tâm thần sư huynh thì thấy y tuyệt không có vẻ gì thương tiếc ân sư cả.

Âu Dương Thống ngắt lời:

– Giả tử mà bấy giờ y động sát khí giết tiên sinh đi thì các giới võ lâm ngày nay không biết ra sao?

Đường Toàn kể tiếp:

– Tại hạ thấy y tuyệt không có vẻ xót thương mà sát khí đã lộ ra đôi mắt.

Tại hạ liền thôi không khóc nữa. Quả nhiên y thấy tại hạ không đau khổ cho lắm, thần sắc y dần dần trở lại hòa hoãn. Y kể sơ qua tình hình lúc ân sư tạ thế, rồi đề cập ngay đến võ thuật thần cơ diệu toán đem ra hỏi tại hạ.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời từ từ kể tiếp:

– Lúc đó tại hạ đã biết y có lòng đen tối. Mấy câu trả lời có thể quyết định sự sống chết cho tại hạ. Nếu tại hạ giả vờ ngu dốt, y tất sinh lòng ngờ vực, mà tiết lộ hết những chỗ tinh vi cũng khiến cho y ghen ghét rồi giết tại hạ ngay trong thảo lư. Tại hạ phải làm bộ nghĩ ngợi hồi lâu mới giải thích được những vấn đề y hỏi để tỏ cho y biết mình có lòng giúp y đồng thời để y thấy tài trí tại hạ rất tầm thường, không đáng làm cho y lo ngại. Bấy giờ y ra điều ước cho tại hạ là phải hạn chế hoạt động và không được ra khỏi Tiêu Dao thảo lư ngoài trăm bước.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đã giết sư phụ lại cầm tù sư đệ, y quả nhiên lòng lang dạ thú.

Đường Toàn nói:

– Biết y đã gài bẫy chung quanh Tiêu Dao thảo lư, tại hạ có tranh luận với y về điều hạn chế hoạt động thì y chỉ cười mà không đáp. Tại hạ tranh chấp một hồi nữa thì y tỏ vẻ phẫn nộ, chỉ bảo mỗi câu là nếu ra khỏi thảo lư trăm bước, có thể mất mạng ngay tức khắc, rồi giữ áo ra đi.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Từ đó trở đi tiên sinh bị cầm tù trong Tiêu Dao thảo lư?

Đường Toàn đáp:

– Đúng vậy. Cứ cách một hai tháng y lại đến Tiêu Dao thảo lư một lần và ở lại chừng hai giờ đem những vấn đề nghi ngờ ra hỏi. Tại hạ tuy không hiểu võ công song cũng nhớ được ít nhiều bí quyết. Ngoài ra những cách dùng chất độc, luyện thuốc tại hạ cũng giúp cho y được vài ba thứ. Tại hạ đã ngấm ngấm chia các môn võ học ra làm thượng cách, trung cách, hạ cách và phần nhiều chỉ đem trung cách ra chỉ dẫn cho y.

Thiết Mộc đại sư thở dài hỏi:

– Tiên sinh ở trong tình trạng nguy hiểm đó bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Chừng ngót hai năm. Sau tại hạ biết ra rằng tình trạng này rất nguy hiểm không thể để lâu đến năm thứ ba được. Tại hạ đã bắt đầu chuẩn bị những việc sau khi chết rồi cần để lại. Tiêu Dao thảo lư ở vào chỗ thâm sơn cùng cốc núi Huỳnh Sơn ít có vết chân người đến đó, không còn biết cầu cứu vào ai. Tại hạ liền nghiên cứu những trận đồ kỳ lạ, đồng thời biên chép những lời y đến cùng tại hạ nghiên cứu, đem cất giấu đi. Tại hạ ghi chú cả những thế phá các trận đồ để ngày sau may ra có người dùng đến đặng đối phó với y..

Bất thành linh có tiếng tù và vọng lại làm gián đoạn câu chuyện của Đường Toàn đang nói dở.

Thiết Mộc đại sư quay lại bảo Âu Dương Thống:

– Hiệu tù và đó phải chăng là của đệ tử quý bang thối lên?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải.

Thiết Mộc lại hỏi:

– Thế thì những tay tiếp viện cho Côn Long Vương đã đến hay sao?

Đường Toàn nói:

– Đại sư cứ yên lòng, tại hạ biết rõ y lắm. Nếu quả có người viện trợ cho y đến nơi thì quyết không bao giờ nổi hiệu tù và trước.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Xin tiên sinh cho tôi hỏi một câu:

Tiên sinh đã nhìn thấy bộ mặt thật của sư huynh bao giờ chưa?

Phải chăng má bên phải y có vết đao chém rất sâu?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Đúng rồi! Sao đại sư lại biết?

Thiết Mộc đại sư bỗng kêu lên:

– Quân nghiệt chướng. Quả nhiên là y rồi!

Vị lão tăng tuổi cao đạo trọng, đã thoát tục, đột nhiên thoáng lộ vẻ khích động, buồn bã thở dài nói:

– Trước đây ba mươi năm, chùa Thiếu Lâm đã phát hiện một việc nghiệt đồ giết sư phụ, rồi tên nghiệt đồ đó trốn biệt tích. Lý do chỉ vì y muốn học một môn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm không được, mà bức tử sư huynh bản tăng là Thanh Mộc đại sư. Cứ tình hình này mà đoán thì đúng y đã bức tử lệnh sư rồi.

Đường Toàn nói:

– Tâm địa y cực kỳ thâm độc. Giả tử mà Âu Dương Bang chúa không đến kịp Tiêu Dao thảo lư trên núi Huỳnh Sơn thì e rằng tại hạ cũng chết về độc thủ của y. Hồi đó tại hạ cơ hồ mất hết sinh thú trừ cách lấy sách vở làm vui, ngoài ra không còn hứng thú gì nữa. Tại hạ quan sát về mặt thì có lúc y nhận thấy tại hạ là người tài cao, có lúc y lại nghĩ cho là hạng tầm thường.

Đường Toàn nở một nụ cười thâm lương nói tiếp:

– Tự cổ chí kim, sư huynh sư đệ có xích mích nhau, đại khái là do sự phần nộ hoặc do sự tiên quan đến lợi hại riêng tư. Đằng này y muốn giết tại hạ chẳng qua vì nhìn thấy trên đời còn có kẻ tài cao hơn mình.

Tại hạ chịu đựng được hơn nửa năm, trong lòng vẫn nom nớp lo sợ, không biết sẽ chết vào tay y ngày nào.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Y đến hỏi tiên sinh về mưu lược, cơ số sao lại chỉ nghiên cứu trong hai giờ?

Đường Toàn đáp:

– Trong vòng hai giờ, những môn thần toán rất phức tạp chưa làm cho y rối óc, song y sợ tại hạ không còn tinh táo để hội thảo một cách vững chắc.

Âu Dương Thống nói:

– Giả tử tại hạ đến Tiêu Dao thảo lư sớm hơn thì tiên sinh không đến nổi phải chịu cực bấy lâu.

Đường Toàn cười kể tiếp:

– Sau nửa năm tình thế mỗi lúc một nguy hiểm hơn vì cứ theo thời gian mà tiến thì tài trí y rất thông minh, y có thể bức bách tại hạ truyền thụ hết những điều mình biết cho y. Võ công y đã siêu quần xuất chúng lại học thêm hết cả mưu lược trận đồ của tại hạ thì trên đám giang hồ không còn một tay đối thủ nào chế phục nổi y nữa. Tại hạ đã tính đến bài thoát thân, song y canh phòng rất là nghiêm mật.

Có điều tại hạ rất tin cậy ở di sách của ân sư. Ân sư đã an bài tại hạ ở Tiêu Dao thảo lư thì tất người cũng xếp đặt đường lối thoát thân cho tại hạ. Có lúc tại hạ đã tính đến cách chết thì cùng chết.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Tiên sinh không biết võ công, đối với một tay cao thủ thứ nhất trong võ lâm thì thế nào chết thì cùng chết được?

Đường Toàn cười đáp:

– Quả thế! Thật là một việc khó khăn dị thường.

Tại chôn lều tranh hoang dã chỉ có sách vở. Ngoài cách phóng hỏa không còn cách nào khác.

Âu Dương Thống nói:

– Phải chăng tiên sinh chuẩn bị mượn sách vở bày ra một trận lạ, dẫn dụ y vào trận rồi phóng hỏa đốt nhà.

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế! Sư huynh tại hạ vốn tính đa nghi mà làm việc lại rất cẩn thận.

Nếu mình bày trận trước thì y quyết nhiên không mắc bẫy, phải mượn thời cơ y cùng tại hạ đang nghiên cứu mưu lược, mới di chuyển sách vở để cầm hãm y rồi phóng lửa đốt cho cả hai người cùng chết trong Tiêu Dao thảo lư.

Đường Toàn ngửa mặt lên trời cười nói:

– Con người tính toán không bằng số trời định sẵn. Trong chôn u minh đường như đã có sự an bài. Hồi tại hạ đang tính kế hoạch đốt Tiêu Dao thảo lư thì ba tháng liền sư huynh tại hạ đột nhiên không đến nữa mà cũng không biết tin tức gì về y.

Thiết Mộc đại sư chấp tay trước ngực nói:

– A Di Đà Phật, lão tăng xin mừng cho sư huynh cùng Âu Dương Bang chúa.

Đường Toàn tùm tùm cười nói tiếp:

– Đầu tháng thứ tư Bang chúa đến Tiêu Dao thảo lư đón tại hạ rời khỏi Huỳnh Sơn. Lúc ra đi, tại hạ có bày một trận đồ kỳ dị và sắp đặt cả vật liệu dẫn hỏa. Người nào bước vào trận này đụng phải cơ quan phát hỏa tất sẽ bị cháy trong Tiêu Dao thảo lư.

Thiết Mộc đại sư thốt nhiên nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Lão tăng có một điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo Âu Dương Bang chúa.

Âu Dương Thống tùm tùm cười nói:

– Phải chăng đại sư muốn hỏi tại sao tại hạ đột nhiên đến Tiêu Dao thảo lư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đúng vậy! Việc Đường tiên sinh bị khốn ở Tiêu Dao thảo lư chính tiên sinh chưa câu viện, tại sao Bang chúa lại biết?

Âu Dương Thống nói:

– Nguyên mười năm trước đây, tại hạ đang chấp chương quyền hành tề bang, nhân sự phân phối phẩm vật tề bang rất là phức tạp, vật dụng không đều, tuy tại hạ đã điều tra, nhưng trong một địa hạt rộng lớn mấy tỉnh, một mình tại hạ không đủ tài lập thể quân bình cho mọi nơi. Trải qua mấy năm không trừ hết những mối tệ đoạn gây ra những bợn tham tàn. Tại hạ bắt đầu hoài nghi tài năng của mình, nghĩ rằng:

Một tay lương tướng có thể cai trị cả vạn dân khắp thiên hạ, mà mình chỉ vèn vèn một địa hạt Cùng Gia Bang cũng không có biện pháp sắp đặt cho đâu ra đây.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Bang chúa có tâm địa như vậy mới dung nạp được Đường tiên sinh khiến cho Cùng Gia Bang trở nên hưng thịnh nổi tiếng trong võ lâm, thanh danh lừng lẫy hơn cả chín môn phái lớn.

Âu Dương Thống tùm tùm cười nói tiếp:

– Vì tại hạ đi điều tra hành vi của bọn đệ tử ít khi ở tổng trại. Tại hạ thường đi một mình khắp mấy tỉnh Trung Nguyên. Khi đi tới Hoàn Bắc, thường nghe thấy thổ dân hát khúc đồng dao. Ban đầu tại hạ cũng không để ý, vì trẻ nít hát không được rõ chữ nên mình không hiểu thấu. Song khúc hát rất là hào hùng khiến người nghe đều phấn khởi chí anh hùng.

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khi tại hạ rời khỏi Hoàn Bắc, dọc đường nghe trẻ chăn trâu hát thấy quen tai, nhưng lúc đầu không nhớ ra, vì khúc hát không giống nhau. Nghe khúc phát đại ý là người tài cao chưa gặp thời, hay bậc anh hùng đang cơn khốn đốn.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Bang chúa còn nhớ khúc hát đó không?

Âu Dương Thống trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Trải qua mười mấy năm trời, hiện thời chỉ nhớ được đại ý như vậy. Còn chính bài thì chỉ còn nhớ lõm bõm. Câu đầu khúc hát đó là:

“Cõi thân châu mù mịt, Loạn lạc đã nảy mầm...” Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Mười mấy năm trước đang ở trong cảnh tượng thái bình. Vậy mà tác giả đã tiên đoán được tình thế giang hồ ngày nay thì không những là một bậc cao nhân trong võ lâm, chẳng lẽ lại tính cả những việc quá khứ vị lai?

Đường Toàn thở dài nói:

– Tại hạ đã nửa đời người đem hết tâm trí vào việc nghiên cứu. Song thiên tư mình có hạn, không thể nào theo kịp được ân sư, nhưng tại hạ biết rằng thân toán cơ số bất quáí hà lạc chỉ cô thể thích dụng vào việc dùng binh.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Bang chúa thử nhớ lại câu dưới bài hát đó xem.

Âu Dương Thống nói:

– Những câu ở khúc giữa thì tôi quên hết rồi, chỉ còn mấy câu sau chót:

“Tiêu Dao căn nhà cỏ, Rừng thẳm núi Huỳnh Sơn.

Có phải Lưu Huyền Đức Tim đến gặp tiên sinh” Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khúc đồng dao này lưu hành đến nay mấy trăm năm và điệu hát khiến tại hạ động tâm, quyết định tìm đến Huỳnh Sơn. Dãy Huỳnh Sơn trùng trùng điệp điệp rất là hiểm trở, chẳng biết Tiêu Dao thảo lữ ở ngọn nào? Tại hạ tìm mất hàng tuần mà vẫn không tìm ra được chút dấu vết nào, đành trở lại Quân Sơn, nghỉ ngơi mấy bữa rồi lại ra đi. Lần này tại hạ đem theo mấy tên đệ tử, chuẩn bị đầy đủ lương khô nước uống, cố tìm cho bằng được Tiêu Dao thảo lữ.

Ông đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi nói tiếp:

– Hoàng thiên quả đã không phụ người tâm huyết, tại hạ tìm được đến chỗ tiên sinh.

Còn đang trò chuyện bỗng thấy một người phóng ngựa như bay đi tới.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Người này phải chăng là Thần Hành Bách Công Bảo?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi? Y từ Giang Nam trở về, không biết có đem được tin gì về không?

Vừa dứt lời Thần Hành Bách Công Bảo cũng đến nơi, đầy người cát bụi, mặt dạn gió sương chân đi giày đế mỏng đã rách nát hết.

Còn cách Âu Dương Thống sáu bảy bước, gã đã chấp tay vái chào mọi người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Người có gặp Vân Trang chúa không?

Bách Công Bảo đáp:

– Tại hạ không thấy Vân Cửu Long đâu, nhưng được gặp Vân phu nhân.

Âu Dương Thống nhíu cặp lông mày nói:

– Trước nay Vân phu nhân không bao giờ cùng người ngoài tương kiến. Ta đây là chỗ thân tình với Vân Cửu Long mà cũng chưa được thấy mặt bà bao giờ, sao người lại được gặp?

Bách Công Bảo đáp:

– Chính thuộc hạ cũng rất lấy làm kỳ...

Nói tới đây gã đột nhiên ngừng lại, dường như hồi hận là mình đã lỡ lời. Gã ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Thuộc hạ vâng mệnh Bang chúa đến thẳng Giang Nam, đưa danh thiếp của Bang chúa xin vào yết kiến Vân Trang chúa. Người quản gia ra đưa thuộc hạ vào nghỉ ngơi trong tịnh xá và bảo cho biết danh thiếp đã đệ trình và hồi nào được vào kiến diện thì chưa nhất định, bảo thuộc hạ hãy ngồi trong tịnh xá chờ đợi.

Âu Dương Thống từ từ gật đầu nhưng không nói gì.

Bách Công Bảo thấy Bang chúa đang chú ý nghe liền nói tiếp:

– Tại hạ tưởng rằng có thiếp Bang chúa cần kiến chắc không phải chờ lâu.

Ngờ đâu chờ đến hai ba giờ, từ sáng đến trưa vẫn chưa được tin tức. Hai gã nha hoàn bưng cơm ra. Thuộc hạ mới biết còn phải chờ lâu, tưởng họ có ý khinh

mạn Bang chúa, thuộc hạ giận quá vung tay gạt đổ mâm con tung tóe. Nha hoàn vào báo với người quản lý thì y ra nói rằng:

“Hiện Trang chúa đang bận quá chưa rảnh để tiếp kiến. Nếu thuộc hạ không chờ được thì hãy về đi..” Thiết Mộc đại sư nói:

– A Di Đà Phật! Vân Trang chúa thật là làm phách.

Âu Dương Thống biết Vân Cửu Long trước đã có chuyện với phái Thiếu Lâm, ông tủm tỉm cười nói:

– Các phái võ lâm đều coi Vân Cửu Long là một tay kiệt sĩ.

Đường Toàn giục:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nói tiếp:

– Thuộc hạ vừa nghe Vân Cửu Long có miệt thị Bang chúa chúng ta thì lửa giận bốc lên. Bao nhiêu bình họa tranh vẽ đều bị tại hạ đập phá tan tành. Người quản lý toan ra tay ngăn trở rồi không biết hấn nghĩ sao lại thôi, chỉ bảo tôi chờ thêm nửa giờ nữa.

Sau khi đại náo một phen cũng hơi nguôi giận, thuộc hạ ngồi chờ lại nửa giờ nữa. Quả nhiên hấn dẫn thuộc hạ vào nội viện.

Đường Toàn hỏi:

– Lúc đang đi hấn có dặn gì không?

Thần Hành Bách Công Bảo trầm ngâm một lúc như để nhớ lại rồi nói:

– Hấn biểu Vân phu nhân trước nay chưa tiếp kiến ai thì tại hạ vào phải ăn nói nhỏ nhẹ, đừng làm cho phu nhân phải sợ hãi.

Đường Toàn hỏi:

– Thế người có được yết kiến Vương phu nhân không?

Bách Công Bảo đáp:

– Hấn dẫn tại hạ qua mấy tầng đình viện mới vào đến nội trạch, bảo ngồi trong phòng khách rồi lui ra mau.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Chắc người lại phải chờ một lúc rồi có tiểu tỳ áo xanh bung trà ra chứ gì?

Bách Công Bảo lớn tiếng nói:

– Quả đúng thế thật.

Đường Toàn nói:

– Nếu người uống chén trà thơm thì ta e rằng người khó lòng về được.

Bách Công Bảo hỏi:

– Trong trà có thuốc mê ư?

Đường Toàn nói:

– Ta đoán thế thôi.

Âu Dương Thống thở dài một tiếng rồi giục:

– Thế rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nhìn Đường Toàn nói tiếp:

– Tại hạ nóng ruột quá, song đối phương chỉ là một đứa nha hoàn bé nhỏ không tiện phát tác, tại hạ trừng mắt nhìn thị lui vào nhà trong. Tại hạ không biết làm thế nào đành ngồi chờ đến quá nửa giờ vẫn chẳng thấy gì. Tại hạ không nhịn được nữa, lửa giận bốc lên, quát tháo ầm ầm, bỗng thấy tấm rèm lay động, rồi hai đứa tiểu ty áo xanh đi ra và một vị phu nhân toàn thân mặc đồ trắng.

Âu Dương Thống vội hỏi:

– Vị phu nhân đó hình dạng thế nào?

Bách Công Bảo áp úng một lúc rồi nói:

– Bà ta che mặt bằng chiếc khăn sa trắng, thuộc hạ nhìn không được rõ.

Đường Toàn cả kinh hỏi lại:

– Người nghĩ lại xem có đúng bà che mặt bằng tấm khăn sa trắng không?

– Đúng lắm! Đúng là một tấm khăn sa trắng.

Đường Toàn nhắm mắt lại không nói gì nữa, tỏ ra đang có việc gì khó nghĩ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo đáp:

– Bà lấy một phong thư ở trong tay áo ra giao cho tiểu ty áo xanh, bảo cầm lại trao cho tôi và nói rằng:

– Bà đã coi thiệp của Bang chúa. Mọi việc đã nói cả vào thư rồi, và dặn đi dặn lại tại hạ đem về đệ trình Bang chúa, đừng để thất lạc.

Bách Công Bảo vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy mật thư ra, cung kính đưa lên. Âu Dương Thống nhìn bao thư trắng, nói:

– Hay lắm! Thôi người đi nghỉ.

Bách Công Bảo dường như có điều gì muốn nói lại thôi, chấp tay chào rồi trở gót đi ra.

Thiết Mộc đại sư cố ý nhìn ra phương trời, vờ như không thấy phong thư trong tay Âu Dương Thống.

Đường Toàn đột nhiên phe phẩy cây quạt nói:

– Bang chúa!

Âu Dương Thống toan bóc thư ra xem thấy Đường Toàn gọi liền dừng tay hỏi:

– Tiên sinh muốn hỏi điều chi?

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ muốn xin một điều không hợp lý chẳng rõ Bang chúa có ưng cho không?

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh có điều chi xin cứ nói ra.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa có thể cho thuộc hạ xem bức thư đó không?

Lời thỉnh cầu này Âu Dương Thống thật không ngờ đến. Ông ngẩn ngơ một lúc rồi đáp ứng:

– Cái này... cái này...

Ông phân vân một lúc rồi tiếp:

– Tiên sinh đã nhất định đòi xem cũng được, vì giữa hai ta chẳng có điều chi phải giữ bí mật.

Nói xong từ từ đưa thư lại.

Đường Toàn đón lấy thư trông qua rồi hỏi:

– Bang chúa có nhận được bút tích Vân phu nhân không?

Âu Dương Thống gật đầu không nói gì.

Đường Toàn đột nhiên nói rất nhỏ:

– Nếu Bang chúa chịu nghe lời thuộc hạ thì đừng mở thư này hay hơn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Rồi như chợt tỉnh ngộ ra hỏi tiếp:

– Phải chăng tiên sinh nghi ngờ bức thư này có thuốc độc?

Đường Toàn nghiêm trang đáp:

– Trong lúc hấp tấp, thuộc hạ chưa dám quyết đoán. Nhưng thuộc hạ dám chắc chắn rằng bức thư này chỉ có tai hại cho Bang chúa chứ không ích gì.

Đoạn lão lên tiếng gọi to:

“Bách Công Bảo!” Bách Công Bảo thật không thẹn với cái biệt hiệu Thần Hành. Gã vừa đi xa ngàn dặm hành trình, thế mà tinh thần vẫn còn minh mẫn. Gã chưa đi nằm nghỉ còn đứng chờ bên cửa, nhắm mắt vận khí dưỡng thần.

Vừa nghe Đường Toàn gọi, gã rảo bước vào ngay, nghiêng mình hỏi:

– Tiên sinh có điều chi truyền dạy?

Đường Toàn cầm phong thư từ từ đưa lại cho gã và dặn:

– Người giữ kỹ phong thư này. Không có lệnh ta thì bất luận là ai cũng không được mở coi.

Bách Công Bảo ngơ ngẩn đón lấy thư rồi hỏi lại:

– Nếu Bang chúa đòi xem thì sao?

Đường Toàn khom lưng chấp tay thi lễ nói:

– Kính xin Bang chúa chỉ thị cho!

Âu Dương Thống khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

– Cả ta nữa cũng theo điều lệ ấy!

Bách Công Báo nghe xong cất thư vào bọc.

Âu Dương Thống ngồi bên, nghĩ thầm trong bụng, xưa nay những bậc hiền tài có lắm điều kỳ dị, y không cho cả mình bóc thư coi, không hiểu có dụng ý gì.

Âu Dương Thống vẻ mặt buồn thiu, trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên ngẩng mắt lên thở dài một tiếng quay lại nói với Đường Toàn:

– Thân thế Cỗ Long Vương đã được chính miệng tiên sinh kể ra phần lớn, để hấn sống thì tất sinh nhiều hậu họa. Hấn giao quyết, tàn ác vô cùng. Bữa nay đã lỡ mất thời cơ, e rằng sau này khó có cơ hội nào nữa.

Đường Toàn nói:

– Vừa rồi động thủ, tại hạ đã dò xét tình hình thì sau một hồi biến diễn, hấn đã hiểu dần dần trận Kỳ môn Cửu Cung biến hóa ra sao? Nếu còn đánh lúc nữa thì hấn sẽ khám phá ra những điều kỳ diệu bên trong.

Ông ngừng một lát lại nói tiếp:

– Tại hạ quên mất một điều là khi còn ở trong Tiêu Dao thảo lư, mười phần hấn đã học được tại hạ đến bảy tám. Ta có thể đem thế kỳ diệu để thủ thắng, chỉ một trận là bắt hấn phải hàng phục. Nếu để cho hấn nghiên cứu thêm một thời gian nữa thì tại hạ e rằng không còn cách nào kiềm chế được hấn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trừ kẻ đại gian, giết kẻ đại ác, tưởng không nên câu nệ tiểu tiết thái quá.

Tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư hợp lực với nhau, liệu có thể bắt hấn hàng phục được không?

Đường Toàn nói:

– Theo chỗ tại hạ biết thì bên mình y lúc nào cũng đem theo thuốc độc cùng ám khí. Thế liên hoàn trong trận Kỳ môn Cửu Cung đánh rất quá khiến hãn không còn lúc nào rảnh tay để thi hành thủ đoạn. Nếu y nhìn thấy chỗ sơ hở hoặc dồn y đến bước đường cùng, tất y sẽ phóng ám khí cùng chất độc ra thì tại hạ e rằng cục diện hôm nay đi đến chỗ cả đôi bên cùng khôn đốn.

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng tha hãn như vậy kẻ cũng đáng tiếc. Huống chi tiên sinh sắp đi ẩn cư thì việc liệu địch đầu trí, Cùng Gia Bang tất thua y một bậc.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Xin Bang chúa yên tâm, ngày nào chưa trừ xong Côn Long Vương thì ngày ấy tại hạ chưa rời khỏi Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống được lời Đường Toàn mừng quá, khoanh tay vái dài nói:

– Âu Dương Thống này xin thay mặt Cùng Gia Bang, đa tạ tiên sinh.

Đường Toàn vội phục ngay xuống nói:

– Bang chúa có lòng quá yêu khiến tại hạ rất là áy náy.

Âu Dương Thống thò tay ra dắt Đường Toàn dậy, xúc động quá, nước mắt chạy quanh, nói:

– Cùng Gia Bang mà được có như ngày nay là hoàn toàn của tiên sinh ban cho. Mười năm ở với nhau, Âu Dương Thống này coi tiên sinh như mắt như tay.

Tiên sinh ra đi, khác nào người bị khoét mắt chặt tay.

Đường Toàn nói:

– Lời Bang chúa tại hạ coi nặng tày non.

Bỗng nghe mấy tiếng binh binh, cả Tứ Thập Bát Kiệt quỳ xuống dập đầu, đồng thanh nói:

– Tiên sinh chịu lưu lại Cùng Gia Bang thật là phước lớn cho thuộc hạ.

Âu Dương Thống nắm chặt tay Đường Toàn lắc mạnh nói:

– Sau khi trừ xong Côn Long Vương, Âu Dương Thống này cũng xin cùng tiên sinh đi ẩn cư để hưởng mấy năm yên tĩnh.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt khế bảo Tứ Thập Bát Kiệt:

– Các ngươi dậy đi thôi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chấp tay trước ngực nói:

– Lão tăng cũng đại diện cho anh em đồng đạo trong võ lâm rất thâm tạ tiên sinh đã nhận lời lưu lại Cùng Gia Bang.

Đường Toàn vội vàng nghiêng mình đáp lễ nói:

– Một kẻ hàn nho đâu dám nhận những lời xung tụng của lão thiền sư.

Tứ Thập Bát Kiệt nhất tề đứng dậy.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn trời nói:

– Bắt đầu từ giờ phút này, Côn Long Vương coi bọn Cùng Gia Bang chúng ta như cái đinh trước mắt. Trên đường võ lâm ở Trung Nguyên sắp xảy ra một trường huyết chiến rùng rợn. Chỉ trong vòng mười ngày, Côn Long Vương sẽ điều động những tay cao thủ dưới trướng y để cùng chúng ta quyết một trận tử chiến.

Lời nói của Đường Toàn đầy vẻ cả quyết, chẳng hiểu có phải ông cố ý nói để Thiết Mộc đại sư nghe thấy không?

Âu Dương Thống chau mày hỏi:

– Phải chăng Côn Long Vương là một người khí độ hẹp hòi?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Y tính tình hẹp hòi, tâm địa lại nham hiểm, quyết không chịu đựng được cuộc thất bại hôm nay. Dù là cuộc thất bại nhỏ mọn đến đâu y cũng đem toàn lực ra để báo thù. Thời kỳ y tự biết chưa đủ sức chống đối thì y mới chịu rình rập để chờ cơ hội. Song hiện nay y đang ở vào thời kỳ toàn thịnh. Ba chữ “Côn Long Vương” là cả một oai quyền thần bí trong đám giang hồ. Chuyện thất bại bữa nay còn là một việc nhỏ nhưng chuyện vạch rõ lai lịch y là việc lớn. Đồng thời dưới mắt y thì bọn cử địch chính cống không phải là chín môn phái lớn mà là Cùng Gia Bang chúng ta đây...

Thiết Mộc đại sư nói:

– Côn Long Vương quyết chí mưu đồ làm bá chủ võ lâm thì việc kháng cự cường địch không phải là trách nhiệm riêng của quý bang. Lão tăng định về chùa Thiếu Lâm để phúc trình cùng chưởng môn phương trượng, nhưng bây giờ bản tăng đã thay đổi ý kiến quyết tâm ở lại đây, vâng theo mệnh lệnh của tiên sinh điều động để kháng cự cường địch.

Đường Toàn cười nói:

– Côn Long Vương võ công kỳ bí, mình hẳn kiếm chống các phái, lão thiền sư cùng Bang chúa tề bang là có thể chống cự được với y, còn ngoài ra tại hạ e rằng không còn ai là đối thủ của y. Lão thiền sư chí nguyện ở lại đây, tại hạ cảm kích vô cùng.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ biết rằng đại sư có địa vị lừng lẫy trong võ lâm. Đại sư chịu lưu lại đây thì ngoài việc kháng cự cường địch, còn có thể điều hòa những cuộc xích mích giữa những tay cao thủ các môn phái lớn. Theo những tin tức từ các nơi đưa về thì dường như các môn phái có phái những tay cao thủ đến Trung Nguyên. Về điểm này tại hạ không được hiểu rõ ý kiến của họ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Chắc bọn họ cũng đến để dò la tông tích Côn Long Vương chứ gì?

Đường Toàn cười nói:

– Côn Long Vương tông tích rất bí mật, cải trang thành nhiều lối. Một tốp người riêng rẽ thì quyết nhiên không thể nào dò la được.

Đường Toàn thốt nhiên khẽ thở dài nói:

– Bọn họ không hẹn nhau mà cùng xuống Trung Nguyên, khiến tại hạ nghĩ không ra. Lạ hơn nữa, là tựa hồ như bọn họ cũng giữ bí mật không muốn cho ai phát giác ra hành tung của mình.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lại có những chuyện ấy ư?

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Trừ những môn phái lớn, còn vô số những hạng bình thường ít khi lộ diện trên chôn giang hồ cũng tới tập kéo tới Trung Nguyên. Vì thế mà tại hạ nghĩ rằng sắp xảy ra cuộc phong ba khắp nơi.

Thiết Mộc trầm ngâm hồi lâu rồi tựa hồ như không tìm ra được nguyên nhân, ngẩng đầu lên hỏi:

– Tiên sinh đoán ra sao?

Đường Toàn đáp:

– Bọn họ đến một cách đột ngột. Không ai có thể dự đoán được vì lý do nào.

Tại hạ ngờ rằng có lẽ đó là sự an bài của Côn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư lấy làm kỳ hỏi:

– Côn Long Vương lại an bài trước như vậy ư?

Đường Toàn nói:

– Có lẽ thế. Côn Long Vương chỉ cần phao tin ra, hoặc phái người trà trộn vào những môn phái lớn thù địch nên chuyện là có thể gây ra những vụ lộn xộn.

Rồi thốt nhiên ông cả cười nói tiếp:

– Nhưng hẳn có một chỗ thất sách là không tính đến tại hạ đã chuẩn bị kế hoạch mười năm trời ở Cùng Gia Bang.

Thiết Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Lão tăng nghĩ vẫn chưa ra hẳn tìm cách phao ngôn thể nào mà khiến cho các môn phái lớn đều sai người đến đây?

Đường Toàn nói:

– Tôi xin đưa ra một tỷ dụ là đại sư hiểu rõ ngay. Giả tỷ giang hồ đương bàn tán về vụ giấu tam bảo thì lão thiên sẽ xử trí ra sao?

Thiết Mộc đại sư tỉnh ngộ à lên một tiếng rồi nói:

Và địa vị bần tăng ở chùa Thiếu Lâm, thì một mặt phái người đến thỉnh mệnh chương môn phương trượng, một mặt xuống núi để điều tra xem tam bảo hiện giấu đâu?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Ngụy kế của Cỗ Long Vương không đơn giản như thế đâu. Y còn bày kế để các đại môn phái ngờ vực nhau, chống đối nhau nữa là khác.

Thiết Mộc đại sư nghiêng mình tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Những lời nghị luận của tiên sinh là rành mạch.

Đường Toàn nói tiếp:

– Vì thế mà tại hạ xin lão thiên sư lưu lại đây. Địa vị của đại sư trong võ lâm có đủ tư cách điều hòa những cuộc xung đột giữa các môn phái lớn.

Thiết Mộc đại sư nhìn Âu Dương Thống nói:

– Thanh thế của Âu Dương Bang chúa còn được trọng vọng gấp mười lão tăng.

Đường Toàn cười nói tiếp:

– Tại hạ nghĩ rằng Cỗ Long Vương bày đặt ra cuộc hỗn loạn này là có dụng ý để đối phó với Cùng Gia Bang chúng tôi. Bang chúa tề bang điều giải thế nào được?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vậy lão tăng xin vâng mệnh.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời chiều rồi nói:

– Chúng ta nên đi thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ đã dự định đến chỗ hội họp có ba lộ quân để đối địch, không hiểu lộ nào thu lượm được nhiều kết quả?

Âu Dương Thống hỏi:

– Cái đó khó mà biết được, ngay bọn mình đây bốn năm chục người còn chưa vây hãm được ba người bọn họ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Kể về tranh đấu thì cũng ngang sức còn về mưu trí liệu địch mình cũng hơn được y một bậc. Song một trận chưa bắt sống được Cỗ Long Vương thì đó là lỗi tại Đường mõ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Tiên sinh mà còn tự trách mình như vậy thì lão tăng thật lấy làm xấu hổ quá.

Nói xong gương cười cúi đầu xuống. Đường Toàn cười nói:

– Xin lão thiền sư miễn thứ cho tại hạ nói thẳng. Nếu trông vào võ công để tranh thắng thì lão thiền sư cùng Bang chúa tể bang đều không phải là tay đối thủ với y, nên tại hạ chưa dự tính đến chuyện lấy võ công để thủ thắng mà phải tìm cơ hội uy hiếp địch hoặc dùng Kỳ Môn Cửu Cung trận hoặc dùng gã thiếu niên mặt vàng, võ công gã thật ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Công lực gã tuy không thâm hậu bằng Cỗ Long Vương nhưng nói về cơ biến thì thật gã không chịu thua hẳn.

Đường Toàn nói:

– Nếu không nhờ có gã thiếu niên mặt vàng võ công ghê gớm thì vừa rồi Cỗ Long Vương không còn được rảnh lúc nào để lảng lạng điều tra thế trận biến hóa. Lúc hắn chưa nhìn ra chỗ ảo diệu thì đã bị uy lực trận thế kiểm chế rồi.

Đường Toàn thở dài tự trách mình, nói tiếp:

– Tại hạ đã biết rõ võ công gã thiếu niên đó không vừa mà đem lòng khinh xuất để đến nỗi bị thua.

Âu Dương Thống an ủi:

– Tiên sinh chẳng nên tự trách, trận đánh hôm nay đâu phải chúng ta chịu thua. Hơn nữa lại vén được bức màn bí mật Cỗ Long Vương, cũng làm cho hắn phải mất nhuệ khí.

Đường Toàn nói:

– Nhưng do đó mà hắn đề cao cảnh giác khiến cho trong võ lâm còn xảy ra nhiều chuyện tàn khốc vì hắn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Số trời đã định như vậy, nhân lực không thể vãn hồi được. Tiên sinh lưu lại giang hồ là một phước lớn cho anh em đồng đạo trong võ lâm rồi.

Đường Toàn lại ngẩng đầu lên nhìn trời chiều, nói:

– Chúng ta không nên lưu lại đây nữa.

Rồi đột nhiên ông nói rất nhỏ trừ Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư, còn ngoài ra không ai nghe thấy gì.